

DİLEK YARDIMCI
ZİPİR

Özgürlük
Peşinde

DİLEK YARDIMCI

ZIPİR

Özgürlük Peşinde

ZIPİR ÖZGÜRLÜK PEŞİNDE

© 2020, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAN: Dilek Yardımcı

RESİMLEYEN: Gül Sarı

EDİTÖR: Burhan Düzçay

DÜZELTİ: Irmak Ertaş

GRAFİK UYGULAMA: Nayime Serbest

KAPAK TASARIMI: Burak Tuna

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. km Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Mart 2020 (3000 adet)

ISBN: 978-605-285-314-6

Yayınevi sertifika no: 45041

Matbaa sertifika no: 16031

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

DİLEK YARDIMCI

ZIPIR

Özgürlük Peşinde

Dilek Yardımcı

Çanakkale 18 Mart Üniversitesi Türkçe Öğretmenliği bölümünden mezun olmuştur.

Fotoğraftaki sevimli görüntü aldatıcıdır çünkü kendisi ileri derecede hastadır ve çocuklar için oldukça tehlikeli(!) olan “KOB” virüsü (Kitap Okuma Bağımlılığı) taşımaktadır. Öğretmenlik hayatı boyunca zavallı öğrencilerine bu virüsü bulaştırmaya çalışmış, çoğunlukla da başarılı olmuştur ama onun çok sinsi bir planı daha vardır: Bütün çocuklara okuma virüsü bulaştırmak ve onları kitap okumadan duramayacak hale getirmek. Yolunun zorlu ve uzun olduğunun farkındadır ve o günleri ipe çekmektedir.

Tudem Yayın Grubundan çıkan kitapları:

- Hayal Sözleşmesi (roman)
- Hayallerin Ötesinde (roman)
- Zıpır Özgürlük Peşinde (roman)

Bölümler

Sahibim Kim Olacak ...	7
Yeni Bir Aile ...	18
Yaşasın Adım Konuyor ...	33
Tek Başına ...	47
Kaan Efe ...	56
Şampiyon ...	70

*Bir gün, birinin hikyemi
yazacağını biliyordum!*

SAHIBİM KİM OLACAK

Bembeyaz doğdum ama bu aralar çoğunlukla griyim. Çünkü sürekli keşif halindeyim, mutlaka tepeden tırnağa kirlenecek bir şeyler yapıyorum.

Belki de adımları “Kırlı” koyarlar. Varsın koysunlar, buna razıyım. Yeter ki adım Beyaz, Pamuk ya da Kartopu olmasın. Çünkü babamın adı Beyaz’mış, annemin adı Pamuk. Teyzemin de Kartopu.

İnsanların adımları koyarken kolaya kaçması üzüyor beni. İyi ki beyazım; ya mor olsaydım? Bana patlıcan mı diyeceklerdi? Beyaz oluşuma da sevinmesem iyi ederim. Biri çıkar da adımları “Toz Şeker” ya da “Ayran” koyar diye ödüm kopuyor.

Anneme göre, bir sahibim olana kadar adım olmayacak. Adımı kendim koysam, dedim ama dinletemedim. Bin yıllık geleneği değiştirmem mümkün değilmiş. Hem biz insanlarla konuşamazmışız. Daha doğrusu bizim konuştuğumuz her şeyi insanlar “hav” diye algılıyormuş.

“Bu çok acı ama anne,” dedim.

Beni teselli etti:

“Minik köpüğüm, merak etme. Dilimizden anlamasalar bile çok zeki oldukları için, bizim nelere ihtiyacımız olduğunu anlıyorlar. Onlar bizim yüzyıllardır en sadık dostlarımız.”

“Düşmanımız var mı anne?”

“Var diyorlar ama ben buna inanmıyorum.”

“Kimmiş düşmanlarımız?”

“Kediler.”

“Neden?”

“Ben de bilmiyorum yavrum. Aynı ortamda olduğumuzda birbirimizle biraz inatlaşmak dışında kedilerin bir zararını görmedim. Üstelik, bu evde iki tane de kedi var ve biz, fikirlerimiz ayrı olsa da dostça yaşıyoruz.”

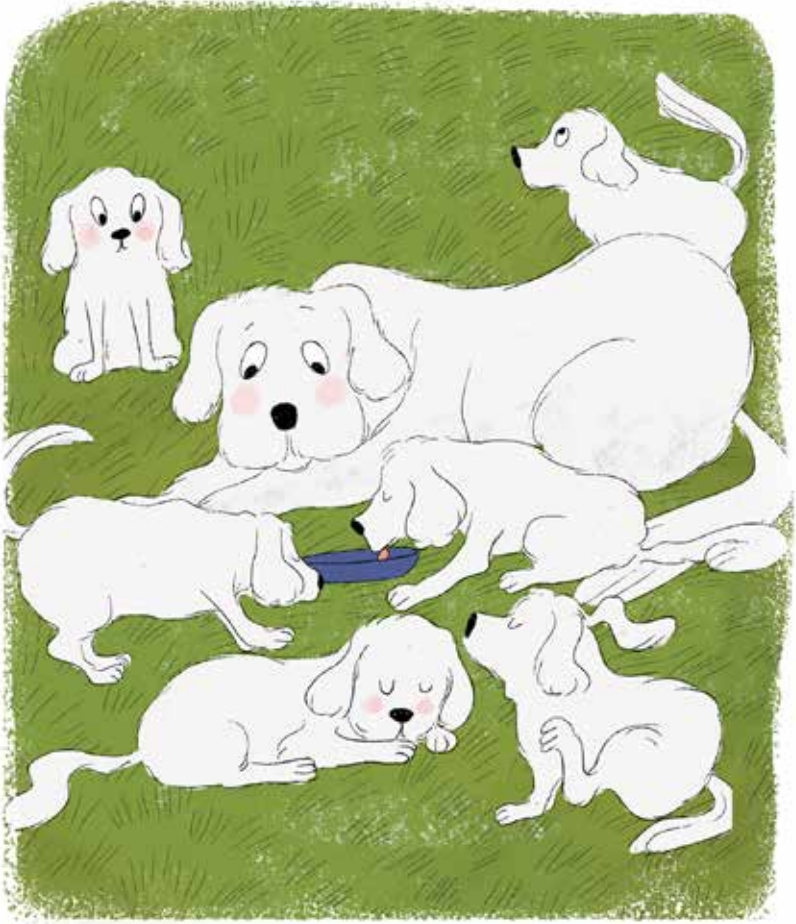
“Ben kimseyle düşman olmayacağım anne.”

“Aferin benim akıllı köpüğüme.”

Biz altı kardeşiz. Dört erkek, iki kız. İçlerinde en zayıfı, en çelimsizi benim. Çünkü keşfetmeyi çok seviyor, bahçede sürekli deli gibi sağa sola koşturuyorum. Elbette durum böyle olunca yemeğe geç kalıyorum. Bu da aç kalmak demek. Annemin sütü hepimize yetmiyor.

Neyse ki, inek “Benekli” var. Ayşe abla ondan sağdığı sütün bir kısmını bize ayırıyor. Ama ben bazen bunu da kaçıyorum.

Serseri köpek yavrusunun eriyip gittiğini gören iyi yürekli Ayşe abla, bir süre sonra buna bir çözüm üretti. Annemin kahraman sahibi, kafamı nereye sokmuşsam gelip beni buluyor, süt

kabının önüne getiriyor. Ben de onun sayesinde karnımı birazcık olsun doyuruyorum. O olmasa yemek yemeyi unuttuğum için çoktan ölürdüm. Kardeşlerim ise hiçbir fırsatı kaçırmaz, daima tetiktedirler.

Annem son birkaç gündür yanımdan ayrılmıyor. O yüzden de yemek saatinde karnım doyuyor. Bu aralar annem hepimizi

daha fazla seviyor sanki. Ayrıca uzaklara bakıp bakıp dalıyor. Sebebini sorduğumda ise hiçbir şey söylemiyor.

Geçen gün bir köpek gördüm, kocamandı. Bana hırladı. Annem hemen oradan uzaklaşmam gerektiğini söyledi. Ben de büyüdüğümde korkmasına gerek kalmayacağını haykırdım. Annem gülümsedi, sonra da hüznünlendi. Onu bu halde görünce var gücümle havladım.

“Bana neden inanmıyorsun anne?”

“Bunun inanmamakla ilgisi yok bebeğim. Eminim ki anneni çok iyi korursun. Ama senin o köpek kadar olman mümkün değil. Bizim cinsimiz bu kadar büyüyor. Baban da, ben de kısa boyluyuz.”

Hayal kırıklığına uğramış, suratım anında düşmüştü. Kardeşlerim ise alt alta, üst üste oynuyordu. Beni de çağırdılar ama gitmedim. Annem devam etti:

“Bak yavrum, önemli olan boyumuzun uzunluğu ya da kısalığı değildir. Önemli olan, hangi boyda olursak olalım, nasıl bir yürek taşıdığımızdır. Sen iyi yürekli, çalışkan ve hayallerinden asla vazgeçmeyen bir köpek olursan boyunun önemi kalmaz.”

“Benim en büyük hayalim, seni korumak anne!”

Annem hüznünlle havladı.

“Başka hayaller kurmalısın köpüğüm.”

“Neden anne?”

“Çünkü çok yakında birbirimizden ayrılacağız.”

Annemin neden üzgün olduğu çıkmıştı ortaya. Kederle havladım.

“Anne ben senden ayrılmak istemiyorum.”

“Ayrılmak zorundayız minik oğlum. Sahibim hepinize bakamaz. Yakında gelecekler ve sizi elimden teker teker alacaklar.”

“Babamıza gidelim, o bize bakar.”

“Bakamaz köpüğüm.”

“Babamız öldü mü anne?”

“Hayır, yaşıyor!”

“Neden bizi görmeye gelmiyor o zaman? Çok mu uzakta?”

“Uzakta değil. Bu köyde ama başka bir eve ait. Onun da sahipleri var. Siz doğmadan önce çok sık görüşüyorduk. Ancak babanın mahallesinde birkaç evde çoban köpeği beslenmeye başlandı. Koyunları kurtlardan korumak için... Baban da gelemez oldu. Bir defasında saldırmışlar, baban neredeyse canından oluyormuş. Sahibi artık izin vermiyor.”

“Nasıl yani?”

“Babanı sevdiği için onun gelmesine engel oluyor.”

“Sahibine çok kızdım. Babamı getirse ya bize!”

“Getiremez. Bilmiyor ki babanın çocukları olduğunu. Hem baban da anlatamaz. Geçen gün söylemiştim sana. İnsanlar bizim söylediğimiz her şeyi ‘hav’ olarak algılıyor.”

“Bunu değiştireceğim, göreceksin anne!”

“Ne o minik köpüğüm, insanlar gibi konuşmayı mı öğreneceksin?”

“Hayır ama onlarla anlaşmanın bir yolunu bulacağım. Bir sürü dil var sonuçta. Belki kediler gibi miyavlırsam anlarlar.”

“Hayır.”

“Koyunlar gibi meleyeyim o zaman.”

“Olmaz.”

“En güzeli inek Benekli gibi ‘Möö!’ demek.”

“Bunların hiçbirine gerek yok. Bizler ve sahiplerimiz arasında bir dil var zaten.”

“Öyle mi, öğretsene.”

“Ben öğretmeyeceğim oğlum. Sen öğreneceksin.”

“İyi de nasıl?”

“Sahibin olunca anlarsın!”

“Of anne, her şey ne kadar da zor!”

“Zor değil köpüğüm, sabırlı olmayı öğrenmen gerekiyor.”

“Babamı anlatsana anne.”

“Çok yakışıklı, yetenekli, kibar... Ayrıca cesur. Keşke onu tanıyabilseydiniz.”

“Sana söz veriyorum anne, babamı mutlaka bulacağım. Belki benim yeni sahiplerim, babama yakın olur ve onu tanıma fırsatı bulurum.”

“Keşke köpüğüm. Umarım çok iyi bir sahibin olur.”

Sahip meselesi ve babamı bulma düşüncesi kafamda yer etmeye başladı. Birkaç gün boyunca hep bunu düşündüm.

Acaba sahibim kız mı olacak erkek mi? Kız olursa sever, kollar, üzerime titrer. Erkek olursa köyün altını üstüne getirir, macera yaşarız. Kız ya da erkek olması önemli değil, yeter ki beni sevsin. Benim de bir canım ve ruhum olduğunu bilsin. Benimle sürekli vakit geçirsin. Ve yemekleri bol olsun. Eğer yemek bol olursa çabuk büyür, babamı bulurum.

Annemle konuşmamızdan bir hafta sonra, Ayşe ablanın evine tanımadığımız insanlar geldi. Kardeşlerimden ikisini alıp götürdüler. İki gün sonra diğer ikisi gitti. Sadece kız kardeşimle ben kaldık.

Annem güçlü olmaya çalışıyordu. Ben ise heyecanlıydım. Sahiplerimin kim olacağını merak ediyordum. Bu merak gitgide tutku halini almaya başlamıştı.

Bir hafta sonra, kız kardeşimle bana bakmak için anne, baba, bir kız ve erkekten oluşan bir aile geldi.

“Tam benim ailem,” dedim içimden. İki çocuk... Hem kız var hem de erkek. Sürekli oynardım onlarla. Ayrıca onları annem daha önce de görmüş. Bu köyden olmalıydılar. Böylelikle babamı da görme hayalim devam ederdi. Bu aileyi istiyordum, o yüzden de sevimli olmalıydım.

Kız kardeşim birazcık tombul ve tatlıydı; bir pamuk şekerini andırıyordu. Ama ben de tatlıydım. Sadece biraz sıskaydım, düzenli yersem ondan da tombul olacağımı biliyordum. Sağa sola koşturdum, ayaklarına atladım. Kız olan, kardeşimi sevmeye kalktı; ben de beni sevsin diye kardeşimin üstüne atladım. Kardeşimin canı yandı, masumca kenara çekildi. Aslında amacım ona zarar vermek değildi.

Küçük kız, kardeşimi kucığına aldı; patisini öptü. Kardeşim onu yaladı ve bilin bakalım ne oldu?

Onu alıp gittiler. Bir süre deli gibi sağa sola koşturup isyan ettim:

“Neyim eksik benim anne!”

“Duygularını kontrol edemiyorsun köpüğüm. Yanlış anlatıyorsun kendini. Az önce bencillik yaptın. Birazcık bekleseydin hem kardeşinin canı yanmayacaktı hem de yanlış anlaşılılmayacaktın. Aslında kardeşin kadar şansın vardı ama son hareketinle kardeşine dönmelerini sağladın. Hem kardeşin için sevin. Onun iyi bir ailesi oldu.”

“Haklısın anne. Onun için çok mutlu oldum. Ben sadece beni de sevsinler istemiştim.”

“Ah benim sabırsız köpüğüm! Sabır çok zor bir yoldur ama o yolda ısrar edersen mutlaka amacına ulaşırsın. Bu işe iyi taraftan bakacak olursak artık yalnız kaldın. Bundan sonra yalnızca seni besleyeceğim. Ayrıca çok yakın bir zamanda seni de alacaklar. Çok üzülüyorum ama yapacak bir şeyim olmadığını da biliyorum. Eğer burada kalırsanız size bakamam. Ama sahipleriniz olursa onlar size iyi bakar. Tek tesellim bu yavrum. Umarım sen de ruhuna uygun bir sahip bulursun.”

“Bulamıyorum işte. Baksana en sona kaldım. Ya beni kimse almazsa! Çok mu çirkinim anne?”

“Hayır, dünya güzelisin. Sadece çok hareketli ve sıska bulduklar seni. Diğer kardeşlerin gibi önlerine yatıp seni sevmelerine izin vermedin.”

“Ama bu çok sıkıcı! Yere yatıyorsun. Seni okşuyorlar. Ben o kadar süre dayanmam ki. Koşmam gerekir. Zıplamam, oynamam... Hem iyi ki almadılar beni. Çünkü benim sahiplerim öyle tembel tipler olmamalı. Benimle koşmalı, zıplamalı. Benimle hep oynamalı.”

“Umarım yavrum. Umarım sahibin olacak insan, ruhunun derinliklerini anlayabilir.”

Bu konuşmadan bir hafta sonra Ayşe abla annemin yanına geldi, kafasını okşadı. Onu kucağına aldı.

“Ah be Pamuk. Vedalaş haylaz oğlunla, onun da sahipleri belli oldu. Yarın gelip son yavrunu da alacaklar senden.”

Annem, hüzünle bana bakınca küçücük yüreğime bir ağrı yerleşti. Kaç gündür beni alacak sahiple ilgilenirken çok önemli bir durumu atlamıştım. Sahibimin olması demek aynı zamanda annemden ayrılmak demektir. Buna hazır mıydım? Hemen yanına koştum. Yaladı, sevdi beni. Sonra da kulağıma fısıldadı:

“Sen çok özel bir yavrusun. Annem her zaman gurur duyacak seninle. Sakın beni merak etme. Ben sahiplerimi çok seviyorum. Sen de gittiğin yerde daima onlara sadık kal, olur mu? Evlerini ve onları canın pahasına koru.”

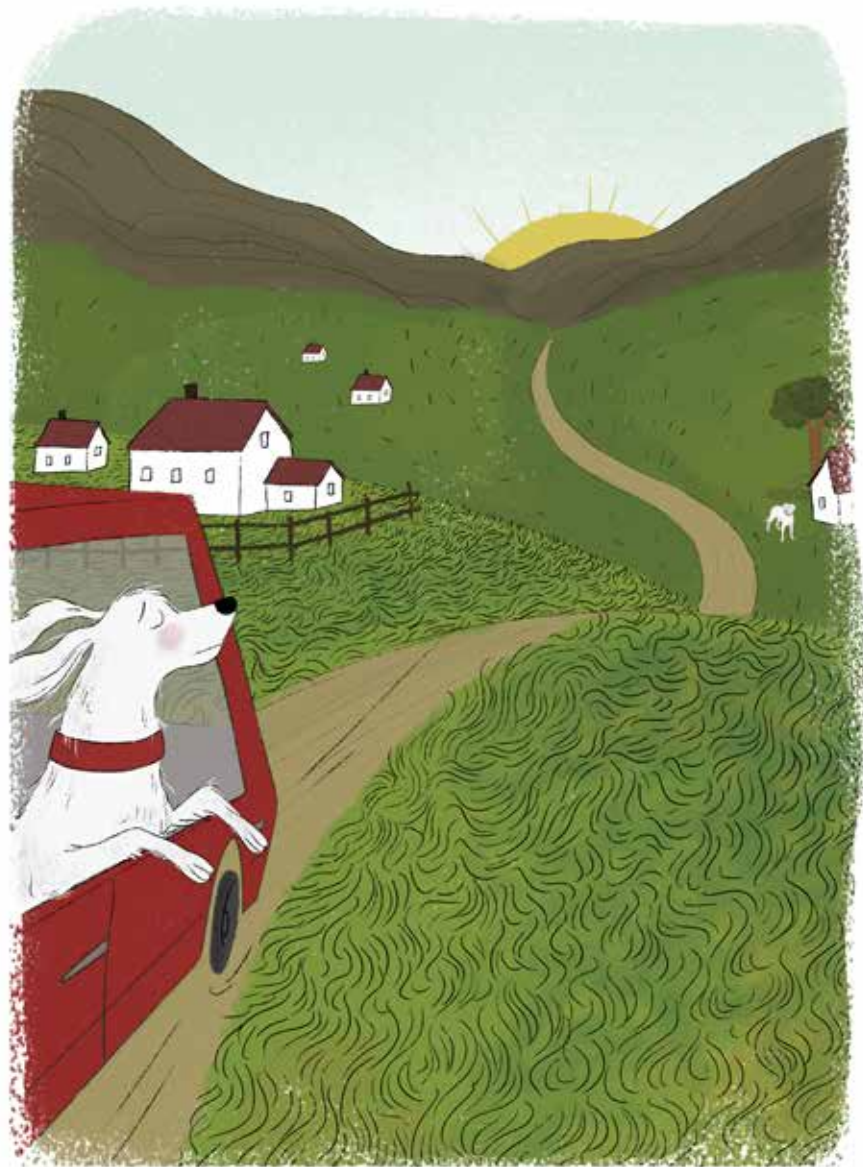
“Söz anne! Ama ben senden ayrılmak istemiyorum ki.”

“Gitmek zorundasın köpüğüm. Sizi karnımda hissettiğim ilk andan bu ana kadar kendimi buna hazırlıyorum. O kadar çocuktan ayrılmak kolay mı sanıyorsun? Ama hayatın kuralı bu. Hepiniz bir yuva ve düzen kurmak zorundasınız.”

Ertesi gün yeni sahiplerim beni almaya geldi. Tam da istediğim gibi olmuştu. Bu ailenin de hem kızı hem oğlu vardı. Hayallerimin gerçekleştiğini görmek harikaydı.

Çocuklar hemen beni sevip okşamaya başladılar, bu durum birazcık zorlasa da mutlu olmaya çalıştım. Çünkü aileyi kaybetmek istemiyordum. Vakit geçirdikçe onlara kendimi

Ruhunda özgürlük var!

Hayalleri, mücadelesi boyundan büyük minicik bir köpek yavrusu... *Zıpır*, dokunaklı hikâyesi ile ne olursa olsun özgürlükten ve sizi siz yapan şeylerden vazgeçmemek gerektiğine değiniyor, akıllarda kocaman bir soru işareti oluşturuyor: Ne kadar özgürüz?

Bakalım Zıpır hayallerini gerçekleştirebilecek mi? Yoksa kendisinden önceki bütün köpek ataları gibi kaderine teslim mi olacak: Uslu dur, kuyruk salla, önlerine yat, kafanı okşamalarına izin ver...

Resimleyen:
Gül Sarı

ISBN: 978-605-285-314-6

www.tudem.com

    [tudem](https://www.facebook.com/tudem) [tudem](https://www.instagram.com/tudem) [tudem](https://www.youtube.com/tudem)